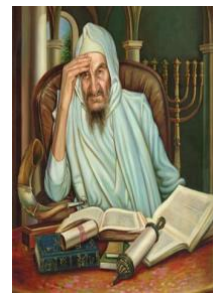

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יאשיהו יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה, מרסל מסעודי בת אסתר.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "ויגש"

תודה לאל שזיכה אותי לשמוע חידוש יפה על ה' יתברך ועל כך שהוא מפרנס את האדם בכל רגע ורגע. וכפי שאנו אומרים בברכת המזון "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון" נסתכל היטב, יש בפסוק זה 7 מילים ו 24 אותיות. לומר לך שה' יתברך זן ומפרנס אותך 24/7 בכל שניה ובכל יום. וגם ברגעים הקשים יזכור תמיד שהישועה קרובה לבוא, ושבוא עולם יסדר את הכל בסוף. אין שום בעיה לבוא עולם לעזור לך, להפך, בעיה זה ראשי תיבות : בורא עולם יפתור הכל. להכל יש פיתרון וזמן מתאים, לפעמים נגזר על האדם עניות גדולה ולאחר שעומד בניסיון הוא מתעשר עושר גדול. לפעמים לבנאדם יש ניסיונות והוא צריך לדעת לקום מהנפילות ולהתרומם לאט לאט עד הפסגה. ונראה כיצד הבעל שם טוב גרם לכפרי עני להתעשר עשירות גדולה ביותר :

הבעל שם טוב והכפרי

"אני זקוק לתרומה של 18 רובלים למטרה חשובה מאוד", ביקש הבעל שם טוב הקדוש. לאיש האביון לא היה סכום כזה גדול. אך בגלל שמי שמביקש זה היה הבעל שם טוב, לקח הכפרי כמה מחפציו בבית ואת הפרה היחידה שהיתה לו, מכר אותם ונתן את הכסף לבעל שם טוב. רבי זאב התבונן במתרחש ולא הבין מדוע הבעל שם טוב הקדוש לקח מהעני הכפרי את מקור הפרנסה שיש לו (הפרה) וגרם לו למכור כמה מחפציו, אך הוא לא העז לשאול את הבעל שם טוב דבר. כמה ימים לאחר מכן היה הכפרי צריך לשלם את שכר הדירה. הסכום הנדרש לא היה בידו, ובעל הבית השליך אותו לרחוב. מאחר שראה כי אין לו מקור פרנסה בכפר, החליט הכפרי לנסות את מזלו במקום אחר. הוא הלך לכפר אחר שהיה סמוך לכפר שלו, ושכר צריף קטן מהפריץ. הכפרי מכר את כל חפציו והצליח לקנות פרה. הפרה היתה כעת מקור הכנסתו היחיד. הוא מכר את החלב שלה והתפרנס מכך בדוחק אך תמיד הודה לה' על הכל גם ברגעים הקשים תמיד הוא הודה לה'. לאחר תקופה קצרה, חלתה פרתו של הפריץ ולא ניתן היה לשתות את החלב שלה. ניסו להביא לפריץ חלב ממקום אחר אבל הפריץ לא אהב שום חלב, לפתע אחד ממשרתיו של הפריץ, נזכר על "הדייר החדש" שהגיע לכפר שלהם, הלך אליו וקנה חלב עבור הפריץ. כאשר טעם הפריץ את החלב הוא אמר, "זה החלב הכי טוב ששתיתי בחיי, מעולם לא טעמתי חלב שכזה". וביקש למסור לאותו כפרי "אם הוא ייתן לי להיות הלקוח היחיד שלי, אשלם לו במיטב כספיי". הכפרי שמע את הבשורה המשמחת והסכים מיד. אין ספק שדבר זה הפך את חייו של הכפרי. מעניות גדולה מהתחתית, פתאום נהפך לבנאדם בעל כסף רב. כל יום הוא הביא חלב ובכל יום שיבח בעל האחוזת את איכות החלב. הוא החל לחבב את היהודי ולהתייעץ איתו לגבי עסקיו, ובהדרגה החל לשלוח אותו למשימות שונות. בעל האחוזת סמך עליו בעיניים עצומות ורחש הערכה רבה לשירותו האדיב והאמין של אותו כפרי. הקשר בין בעל האחוזת לבין הכפרי התחזק עד כדי כך, שמאחר שהיה ללא ילדים, הוא העביר על שם היהודי הכפרי את הבעלות על כל אחוזתו, כולל אותו כפר והעיר הסמוכה והאדמות

הסובבות אותה. כעת שהכל נמצא בידיים טובות, בעל האחוזה לקח חופשה ונסע לחוץ לארץ ונתן ליהודי לנהל את נכסיו. כמה שנים לאחר מכן בא רבי זאב וולף לכפרו של בעל האחוזה החדש כדי לאסוף כסף לטובתם של אסירים ובני ערובה יהודיים. רבי זאב וולף כבר אסף כמעט 300 רובל מתוך הסכום שביקש הבעל שם טוב למטרה זו. כאשר נפגש עם הרב של אותו כפר, שאלו הרב זאב וולף מדוע הוא לבוש בחגיגות שכזו. "מה לא שמעת? יש לנו בעל אחוזה חדש באיזור, אחד העשירים הגדולים, אני הולך יחד עם קבוצה מנכבדי העיר לברך את בעל האחוזה שמגיע לביקור היום", אמר הרב של הכפר. "למה שלא תבוא איתנו? הוא גם יהודי ובוודאי ישמח לתרום לך למצוות פדיון שבויים". רבי זאב הצטרף לרב הכפר. בעל האחוזה קידם בחום את פני המשלחת, כשהוא מעניק תשומת לב מיוחדת לרבי זאב. לאחר זמן קצר, בעל האחוזה לקח הצידה את רבי זאב ושאלו "האם אינך זוכר אותי?". רבי זאב לא הצליח להיזכר בדיוק היכן ראה לראשונה את פניו של האיש העשיר. בעל האחוזה הוציא מכיסו 300 רובלים והעניק אותם לרבי זאב. רק לאחר ששב אל הבעל שם טוב הבין הרב זאב וולף את הסיפור כולו. "300 הרובלים האחרונים נתרמו על ידי היהודי הכפרי שפעם ביקשנו ממנו 18 רובלים. היום הוא איש עשיר." אמר הבעל שם טוב לרבי זאב. "עכשיו, בוא ואספר לך מדוע ביקשתי ממנו סכום עצום כשהוא היה עני מרוד. ראיתי כי אם הוא יעבור מקום מגורים יזרח לו המזל. לא הייתה לי ברירה אלא לאלץ אותו להיפטר מהפרה היחידה שלו ולהסתלק מהכפר. ואת ההמשך אתה כבר יודע.."

מידה כנגד מידה לעולם לא בטלה

ה' מתנהג עם האדם מידה כנגד מידה, איך שהתייחסת ככה יתייחסו אליך בדיוק. אם עשית טוב, הטוב עוד יחזור אליך. ונביא כמה דוגמאות מיוסף הצדיק:

"ויבא יוסף את דבתם רעה". יוסף חשד באחיו בשלושה עבירות, "אבר מן החי" "מסתכלים בבנות הארץ", "ושמזלזלים בבני השפחות וקוראים להם עבדים". ועל שלושתם נענש יוסף מידה כנגד מידה. "אמר לו ה' "אתה אמרת חשודים בניך על אבר מן החי, אז מידה כנגד מידה "וישחטו שעיר עזים" בשעה שהטבילו את כתונת הפסים בדם. "אתה אמרת מזלזלים בבני השפחות וקוראים להם עבדים" אז מידה כנגד מידה: "לעבד נמכר יוסף". "אתה אמרת מסתכלים בבנות הארץ, אז מידה כנגד מידה ה' העמיד את יוסף בניסיון של אשת פוטיפר "ותשא אשת אדוניו". פשוט ניסתה לפתות את יוסף בעבירה. אך יוסף נשאר צדיק וקדוש ולא התפתה ליצר הרע. ומוסיף המדרש שלאחר שמכרו את יוסף טבלו את הכתונת בדם ואמר יהודה ליעקב "הכר נא הכתונת בנך היא אם לא" אמר רבי יוחנן, אמר ה' ליהודה אתה אמרת "הכר נא הכתונת", מידה כנגד מידה, תמר תאמר לך "הכר נא" באותו לשון שאמר הכר נא נענש שכך אמרה לו תמר הכר נא למי החותמת והפתילים. וממשיך המדרש: "ויקרע יעקב שמלותיו" רבי פנחס בשם רבי הושעיא אמר "שבטים גרמו לאביהם לקרוע, ה' מידה כנגד מידה "ויקרעו שמלותם". יוסף גרם לשבטים לקרוע על ידי שציווה להטמין את הגביע באמתחת בנימין ולכן "ויקרע יהושע שמלותיו" שה' גרם ליהושוע (שהוא מזרע יוסף) שיקרע בגדיו לתקן את מה שגרם יוסף שאחיו יקרעו בגדיהם. בנימין גרם לשבטים לקרוע כי הגביע נמצא אצלו ולכן מרדכי היהודי שהיה מזרע בנימין "ויקרע מרדכי את בגדיו". מנשה גרם לשבטים לקרוע כי הוא היה שליח של יוסף להטמין את הגביע ולמצאו ולהאשימם לפיכך

נקרעה נחלתו חצי בארץ הירדן וחצי בארץ כנען. עד כאן דברי המדרש ורואים אנו מידה כנגד מידה אצל ה' יתברך.

אך יש גם מידה כנגד מידה לצד הטוב : כאשר יוסף מתנהג בענווה מול פרעה ומראה לו ביטחון ואמונה בה' יתברך, נאמר "ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף וילבש אותו בגדי שש וישם רביד הזהב על צוארו, וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו" אמר רבן שמעון בן גמליאל "יוסף משלו נתנו לו, פיו שלא נשק בעבירה מידה כנגד מידה "ועל פיך ישק כל עמי", כל מה שיוציא יוסף מהפה כל מצריים יציצו ויקשיבו לו. גופו שלא נגע בעבירה "וילבש אותו בגדי שש", צוארו שלא הרכין לדבר עבירה "וישם רביד הזהב על צוארו", ידיו שלא משמשו בעבירה "ויסר המלך את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף". רגליו שלא פסעו בעבירה "וירכב אותו במרכבת המשנה אשר לו", מחשבה שלא חשבה בעבירה תבוא ותקרא חכמה. רואים כמה חזקה מידה כנגד מידה, שה' שילם מידה כנגד מידה ליוסף על שלא חטא וקיבל יוסף שכר שאין כמותו.

שאלה חזקה נוספת, מפני מה התקצרו ליוסף 10 שנים מהחיים? מפני שלא מחה על כבוד אביו ונסביר, מובא שהאחים הקדושים אמרו ליוסף 5 פעמים "עבדך אבינו" קראו ליעקב עבד ולא מחה בכבוד אביו לכן התקצרו לו 10 שנים מהחיים על 5 פעמים שאמרו לו עבדך אבינו וקשה, מדוע 10 שנים אם אמרנו מידה כנגד מידה היה צריך להוריד לו רק 5 שנים מהחיים שנה על כל מילה שלא מחה. ומדוע על 5 פעמים ירדו לו 10 שנים? והינה ניתן לתרץ כי המתרגם היה מנשה בנו, המליץ ביניהם היה מנשה בנו, הוא על כל מילה של יהודה חזר ותירגם ולכן 5 כפול שתיים (אחד יהודה ואחד מנשה) זה 10, יוסף לא מחה על כבוד אביו ולכן התקצרו לו 10 שנים מהחיים.

"ונפשו קשורה בנפשו" – כמו שאמרנו הקשר בין יוסף לאביו היה קשר מיוחד, קשר חזק. ומה הדבר שהכי מקשר בין אנשים? אם ניקח כסף, אז יש תמיד וויכוחים על כסף, אם אהבה, אז יש לפעמים אכזבות, אבל קשר של תורה, זה קשר חזק ללא שום אכזבה. וזה הקשר בין יעקב אבינו ליוסף הצדיק, קשר יותר עמוק מאשר אב לבן, יעקב לימד את יוסף את כל התורה שלמד בזמן קצר ביותר מרוב קדושתו של יוסף. ועל כן הקשר של יוסף ואביו יעקב נרמז במילה "קשורה" שכן היא עולה בגימטריה 611 בדיוק כמו המילה "תורה" גם כן 611. ולכן אין לך קשר יותר חזק מהתורה הקדושה, שנאמר עליה הוא חברותא או מיתותא.

בתחילה כאשר האחים אמרו לאביהם שיוסף חי, והוא גר בארץ מצרים ולא סתם גר שם, אלא הוא שולט על כל מצרים, יעקב לא מאמין להם, ונשאלת השאלה, האם האחים השבטים הקדושים ישקרו? אבל התשובה לשאלה פשוטה, יעקב ידע שהמקום הכי טמא בעולם זה מצרים ואם יוסף חי במצרים ועוד שולט עליה, סימן שהוא לא חי בכלל רוחנית, ומבחינתו אם הוא לא חי רוחנית אז הוא לא באמת נקרא "חי" ולכן פג ליבו ולא האמין להם. אבל פתאום, בשניה אחת נאמר "וירא את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב אביהם".

מה קרה ליעקב פתאום שחזרה אליו רוח הקודש והשמחה שנאמר "ותחי רוח יעקב"? אז התשובה היא, שאחרי שנים רבות וקשות של פרידה, יוסף לא שולח לאביו מתנות שקשורות לעולם הזה, אלא הדבר הראשון שיוסף שולח לאביו זה סימן שהוא עדיין חי רוחני, שהוא עדיין שומר על היסודות שעליהם גדל בביתו, הוא שולח לו סימן על התורה שלמדו ביחד לפני שנזרק לבור. וזה אפשר לראות בפירוש רש"י, "סימן מסר, מה היה עוסק שפירש

ממנו בפרשת עגלה ערופה". יעקב רואה שיוסף עדיין כל כולו שקוע בתורה שהרי זוכר את הדף שלמדו יחדיו לפני שהופרד מאביו. יוסף גם כאשר היה עבד, וגם בהיותו מלך במצרים, נשאר אותו יוסף צדיק בעל ענווה גדולה. ואחרי שהבין יעקב שאכן יוסף נשאר קדוש עליון, אז "ותחי רוח יעקב אביהם".

עוד נקודה מעניינת, כאשר יוסף מחליט לקחת את בנימין יהודה מהר לוקח אחריות וניגש אליו שנאמר "ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני..". והינה חשבנו לשאול, מדוע דווקא יהודה ניגש ליוסף? הרי האח הבכור זה ראובן, הוא צריך לקחת את האחריות על האח הקטן שזה בנימין. אז קודם כוחו של יהודה היה גדול והתירוץ השני הוא שיהודה לקח אחריות על המילים שהבטיח ליעקב "אנכי אערבנו מידי תבקשנו אם לא הבאותיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים" ככה מבטיח יהודה לאביהם יעקב לפני שלוקח את בנימין, יהודה לוקח אחריות על ההבטחה שלו ליעקב ולכן מהר ניגש ליוסף. אבל, במילה "בי אדני" נרמזים כמה דברים: "בי" בגימטריה 12, כנגד 12 השבטים, יהודה מסביר לו שהוא מולך על כל השבטים (מלכות יהודה) וגם רומז לו שהם 12 שבטים 12 אחים והם באו לקחת ולמצוא את האח שלהם יוסף שנמצא במצרים ולחזור ביחד 12 שבטים כולל בנימין, ולכן הוא מבקש לשחרר את בנימין כדי שהם ילכו להמשיך לחפש את יוסף אחיהם שחי במצרים. ועוד תירוץ, בי זה ראשי תיבות: בנימין יוסף, כלומר יהודה אומר לו שהם צריכים בחזרה את בנימין כי עד כה היה חסר להם רק יוסף עכשיו שלקח את בנימין גם בנימין חסר והם צריכים לשוב ליעקב אביהם עם 2 האחים בנימין ויוסף וביחד זה המילה "בי".

כאשר יעקב שולח את יהודה למצרים הוא נותן לו שליחות "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבואו ארצה גושן". ללמדך שבכל מקום שאתה הולך אליו תמיד תדאג שיהיה שיעורי תורה בסביבה שאתה חי בה. כך גם נהג יעקב אבינו כאשר הלך לבית לבן, הוא דאג ללמוד תורה בבית המדרש של שם ועבר במשך 14 שנה. הוא רצה להתחזק ולקבל חיסון נגד לבן הרשע. והינה כאשר האדם לומד תורה הוא מתמלא באמונה וביטחון בה' ובשמחה ויכול להתמודד עם משברי החיים. וכך בדיוק היה עם יעקב אבינו שדאג שיהודה יפתח ישיבה בארץ גושן. והינה רואים זאת ברמז במילה "גשן" שזה גימטריה 353 וגם שמחה גימטריה 353. להגיד לך שהתורה מביאה לידי שמחה. ועוד רמז, שגשן ושמחה בגימטריה קטנה יחדיו (11+11) זה ביחד 22. כמניין כ"ב אותיות. ועל זה נאמר בגמרא בפסחים דף נ' עמוד ב' "אשרי מי שבא לכאן ולתלמודו בידו". והמילה "בידו" בגימטריה 22. כמניין הכ"ב אותיות שדיברנו עליהם. יהי רצון שנזכה כולנו ללמוד תורה ולשמוח תמיד.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
או במספר: 0523458725 או במייל: danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב אומר:

"כשהאדם רואה רע בחברו סימן הוא כי הרע הזה נמצא בו עצמו, שכן הדבר דומה להסתכלות במראה – המציאות משתקפת בראי"

שבת שלום ומבורך